

EMLÉKEZEM

Pecznyík Pál

Régen elmúlt az a gyásznapi,
immár több mint hetven éve,
midőn apánk koporsóját
kísértük a temetőbe.

Özvegye és öt gyermeke
vonult, koporsója után,
háztól történt a temetés,
egy téli fagyos délután.

Engem az élet vihara,
elsodort mint őszi lombot,
özveggy anyám, férje nélkül,
vállára vett minden gondot.

Sok év múltán hazatértem,
látogatni a családot,
nem találtuk apánk sírját,
nem tehattünk rá virágot.

Apám keményen bánt velem,
tízévesen dolgoztatott,
így korán el kellett hagynom,
a kedves iskolapadot.

Hála, hogy már fiatalon,
Isten kezébe vett engem,
világ helyett: első helyre
Ő került, az életemben.

Azóta az örök élet
áldott keskeny útján járok,
s imáimban minden reggel,
Atyám színe elé állok.

Szüleim rég elporladtak,
én sem tudom, meddig élek,
de már sejlik az égi cél,
nemsokára, hazaérek.

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. V. 21.